

ตัวอย่างชีวิตที่ดี

มนุษย์ต่างดาวที่หาดีใหญ่

สมุดรายงานประจำตัวนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น
(ป.1-2)

ปีการศึกษา.....๒๕๐๖.....
เลขประจำตัว.....๑๐๖๖ ชื่อ น.ส. ดมัย เลี้ยววาริน
เกิดวันที่ ๓ เม.ย. ๙๙ อายุ ๙ ปี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
โรงเรียน.....โรงเรียนวัดหนอง.....
อำเภอ.....หนองบัวลำภู.....
ครูประจำชั้นชื่อ น.ส. ดมัย เลี้ยววาริน
ครูใหญ่ชื่อ น.ส. ดมัย เลี้ยววาริน

รายงานพัฒนาการทางร่างกาย					
ภาคเรียน	ครั้งที่	เดือน	วัน	เดือน	ปี
ภาคต้น	1	พ.ค.	-	-	-
	2	ก.ค.	๒๕	๑๐	๐๖
ภาคกลาง	3	ก.ย.	๒๕	๑๐	๐๖
	4	พ.ย.	๒๕	๑๐	๐๖
ภาคปลาย	5	ม.ค.	๒๕	๑๐	๐๖
	6	มิ.ค.	-	-	-

(ฉบับปรับปรุงใหม่ คุณภาพสูง ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาได้ทั่วประเทศ)

ผมเกิดที่บ้านเลขที่ 113 ถนนนิพัทธ์อุทิศ 1 อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เวลาหกโมงเช้า วันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2499 ก่อนขึ้นกิ่งพุทธกาลหนึ่งปี ในยุคนั้นหมอต้าแยะเป็นผู้ทำคลอดที่บ้าน ไม่ค่อยมีใครเกิดที่โรงพยาบาล

หลังจากผมอายุสิบวัน พ่อจึงไปแจ้งเกิดที่อำเภอ ดังนั้นวันเกิดของผมในทะเบียนราษฎรคือ 3 เมษายน 2499

ชื่อเกิดของผมคือ สมชัย เลี้ยววาริน ผมมีชื่อจีนด้วยคือ 廖志豪 (เลี้ยวจ้าวหา)

廖 (เลี้ยว) เป็นแซ่

志 (จื่อ) แปลว่าปณิธาน เจตจำนง ความมุ่งมั่น

豪 (หา) แปลว่ากล้าหาญ

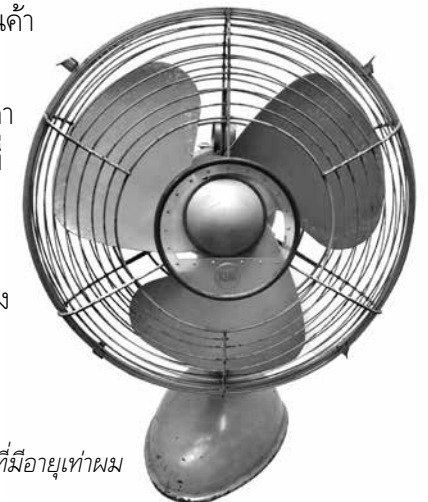
พ่อน่าจะต้องการให้หมายถึง ถ้ามีเจตจำนงมุ่งมั่นย่อมประสบผลสำเร็จ (有志者事竟成.)

ไม่น่าแปลก เพราะชีวิตพ่อคือการต่อสู้ ทำงานหนัก ใช้สองมือสร้างตัวขึ้นมาด้วยเจตจำนงมุ่งมั่นล้วน ๆ โดยไม่พึ่งโชคชะตา

ผมใช้ชื่อสมชัยอยู่ไม่ถึงสามสิบปี ก็เปลี่ยนเป็น ‘วินทร์’

สมัยนั้นเด็กจีนที่เกิดในไทยแทบทั้งหมดมีชื่อจีนและชื่อไทย ใครใช้แซ่อยู่ ก็รู้สึกว่ายังไม่ทันสมัย ต้องเปลี่ยนเป็นนามสกุล วิธีเปลี่ยนก็คือเติมคำต่อจากแซ่ นั่นแหละ ร้านค้าส่วนมากมีชื่ออักษรไทยกับจีน

ผมเป็นลูกคนที่ 7 ในบรรดาพี่น้องสิบคน และเป็นลูกชายคนที่สอง ก่อนหน้าผมมีพี่สาวห้าคน รวด พ่อตั้งใจที่ได้ลูกชาย จึงซื้อพัดลม KDK ตัวหนึ่งเป็นการฉลอง มันยังอยู่ในสภาพดีจนทุกวันนี้



พัดลม KDK ที่มีอายุเท่าผม

ผมจำชีวิตวัยก่อนเจ็ดขวบไม่ค่อยได้ มันรางเลือนเหมือนเซลล์สมองยังไม่ทำงาน แม่เล่าว่าผมเป็นเด็กที่กินนมจุ กินนมผงยี่ห้อแอล-โตเยนเป็นว่าเล่น กินจนโต ลีนเปลืองมาก ผมจะดูจากขวดนมประจำตัวเท่านั้น วันหนึ่งจุกนมถูกหนูแทะขาด แม่จึงเปลี่ยนขวดนมใหม่ให้ แต่ผมก็ไม่ยอม เพราะติดขวดนมขวดเดิม จึงเลิกกินนมตั้งแต่นั้น

ผมจำได้รางๆ ว่าตอนเด็กผมมองไปรอบตัวผมอย่างงงๆ สงสัยว่าทำไมโลกภายนอกเป็นอย่างนั้น ทำไมมีแสงอาทิตย์ ทำไมมีสายลม ฯลฯ ความรู้สึกคล้ายๆ มนุษย์ต่างดาวในหนังเรื่อง *Starman* มาเยือนโลกโดยอยู่ในเปลือกของร่างกายมนุษย์ มองไปรอบตัว รู้สึกงงๆ ถามตัวเองว่า “ที่นี่ที่ไหนวะ?” และ “กูมาทำอะไรที่นี่วะ?”

อาจเพราะเกิดมาเป็นเด็กช่างสงสัย ผมมองโลกด้วยสายตาแปลกๆ อย่างนี้ แต่ไม่กล้าบอกใคร เพราะกลัวเขาหาว่าผมบ้า ผมเพียงแต่สังเกตและเฝ้ามอง แล้วเก็บทุกอย่างไว้ในใจ

เมื่ออายุ 6 ขวบ พ่อแม่ส่งผมไปเรียนชั้นป. 1 ที่โรงเรียนวิริยะเจียรวิทยา เวลานั้นไม่มีใครเรียนชั้นอนุบาล เท่าที่จำได้ เวลานั้นยังไม่มีโรงเรียนไหนมีชั้นอนุบาล หรือถ้ามี ก็ขยายาก เพราะพ่อแม่ส่วนใหญ่ทำงานหาเช้ากินค่ำ การส่งเด็กไปโรงเรียนคือเงิน และการเรียนชั้นอนุบาลดูเหมือนการเล่นมากกว่าเรียน

ตัด ‘ออร์เดอร์ฟ’ ชั้นอนุบาล ทั้ง เข้า ‘เมน คอร์ทส’ ป. 1 เลย

วันเปิดเรียน ป. 1 แม่ก็จูงมือพาไปปล่อยที่โรงเรียน

ผมจดจำชีวิตในโรงเรียนได้รางๆ จำได้ว่ามีลานหน้าตึกเรียน เวลานั้นโรงเรียนนี้มีถึงชั้น ป. 7 เท่านั้น มีนักเรียนราวสี่ร้อยคน

จบชั้น ป. 1 ครูประจำชั้นบอกพ่อแม่ผมว่า น่าจะเรียนซ้ำอีกปีนะ (ทั้งที่ผมสอบผ่าน) รากฐานจะได้แน่น เมื่อเป็นความเห็นของครูประจำชั้น ก็เอาตามที่ครูว่า ผลก็คือผมเรียน ป. 1 สองรอบ

การเรียนในสมัยก่อนในต่างจังหวัดไม่ค่อยซีเรียสเหมือนสมัย

นี้ ครูบอกอะไร พ่อแม่ก็เชื่อ เรียนสองรอบก็สองรอบ

สมัยนี้ถ้าให้เด็กเรียนซ้ำชั้น อาจมีเรื่อง เพราะเราถือปรัชญา ‘ง่ายครบจบแน่’ มาพักใหญ่แล้ว

แต่ในสมัยนั้นเรียนซ้ำไปปีสองปี ไม่ใช่เรื่องใหญ่ พ่อแม่ในต่างจังหวัดส่วนมากก็ไม่ค่อยคิดว่าลูกต้องจบชั้นมหาวิทยาลัย จบ ป. 7 ถือว่าใช้ได้ จบ ม.ศ. 3 ถือว่าไ้แล้ว จบแล้วก็มาช่วยพ่อแม่ทำมาหากิน

เลขประจำตัวของผมคือ 1088 ครูประจำชั้น ป. 1 ชื่อนางสาวสุเทพ เข้มขัน ครูใหญ่ชื่อนางอุดม ไชยพฤกษ์กุล ณ วันที่ 28 ก.ค. 2506 ผมสูง 122 ซม. น้ำหนัก 22 กก.

สมุดพกชั้น ป. 1 บันทึกรายงานผลการศึกษาด้านภาษาของผมดังนี้

ภาษาไทย

อ่าน-พูด-ท่องจำ คะแนนรวมทั้งปี 50 ผมได้ 45

อ่านเอาเรื่อง คะแนนรวมทั้งปี 100 ได้ 87

แต่งความ คะแนนรวมทั้งปี 100 ได้ 89

ภาษาอังกฤษ

อ่าน-ฟัง-พูด คะแนนรวมทั้งปี 20 คะแนน ผมได้ 18

คัด คะแนนรวมทั้งปี 20 ได้ 17

เขียน คะแนนรวมทั้งปี 40 ได้ 38

แปล คะแนนรวมทั้งปี 20 ได้ 16

รวมคือภาษาอังกฤษได้ 89/100

ครั้นถึงปลายปี ผมสอบได้ที่ 7 จากจำนวนนักเรียน 44 คน

นี่คือก้าวแรกของชีวิตนอกบ้าน ขณะที่ ‘มนุษย์ต่างดาว’ ยังไม่รู้เลยว่ามาทำอะไรบนโลกใบนี้ อายว่าแต่เรียนไปทำไม